

ПИСМО ДО МОИТЕ ДРУГАРЧЕТА

Мили другарчета,

Цѣла година ще стане вече откакто бѣхме въ нашето мило лѣтовище „Кооперативенъ ратникъ“. Но нѣма день презъ годината, презъ който да не си спомнямъ за васъ и за хубаво прекаранитѣ дни въ лѣтовището. Вѣрвамъ и вие си спомняте често. Па и какъ може да се забрави морето, Черното море, което и сега, сякашъ се люлѣе предъ погледа ми и тихо пѣе:

„Ахъ, край море, какъ сладко се живѣй!“

А ясното слънце, какъ мило ни топлѣше и какъ всѣки день ни нѣжно галѣше!

А чистиятъ и лекъ въздухъ, какъ леко се дишаше!

А бѣлиятъ и кристаленъ топлъ пѣсъкъ, съ който играехме и, върху който лежахме и се печехме!

А изгрѣва на слънцето и луннитѣ нощи! А разходкитѣ съ лодки и изъ горичката!

А пѣснитѣ ни и игритѣ! Съ пѣсни ставахме, въ пѣсни и игри цѣлъ день минавахме, съ пѣсни лѣгахме.

А какъ можемъ да забравимъ нашитѣ мили възпитатели и нашата лѣкарка?

Всичко, всичко ми е мило тамъ и чакамъ съ голѣмо нетърпение да дойде лѣтото и отида пакъ въ нашето най-хубаво детско лѣтовище „Кооперативенъ ратникъ“, при манастира „Св. Константинъ“, край Варна.

Елате и вие пакъ, мили другарчета! Елате да си попѣмъ, да се повеселимъ, да укрепнемъ и заякчимъ здравето си!

А който не е билъ тамъ, да заповѣда и види нѣща, които не се забравятъ презъ цѣлия животъ.

Хиляди и хиляди поздрави.

Елисаветка Александрова,
ученичка IV отд., училище „Неоф. Рилски“, София